

klassen ydes den betydelige pekuniære Støtte, som en saadan Tvangsafløsning, for at blive blot nogenlunde retfærdig mod Tiendehyberne, vilde udkræve. Mindretallet har derfor — uden dog, for saa vidt det ikke maatte lykkes at bringe Sagen til en Løsning, at opgive sine Anskuelser om Tiendehybernes Berettigelse til at kræve en almindelig Tvangsafløsning, og Statsklassens endog meget rundelige pekuniære Støtte dertil — stillet en Række Vædringsforslag, der samtidig med, at de nedsætte Kravene til Statsklassen til det mindst mulige, søger at stifte Bind og Sol lige mellem Tiendeejere og Tiendehybere.

Mindretallet gaar ud fra som sin Hovedbetragtning, at den største Vanstuelighed ved en Tiendeafløsning ligger deri, at Tienden har en forfærdig Værdi for Tiendeejere og Tiendehybere, at den Værdi den har for Tiendeejerne er væsentlig større end den Værdi, det vil have for Tiendehyberne at slippe af med Tiendehylden. Det nærer derfor ingen Tillid til, at det — endog efter den væsentlige Vædring til Lovforslagets §§ 10 og 11, som Flertallet har stillet, og som Mindretallet har kunnet tiltræde — vil lykkes i noget større Omfang at naa til frivillige Overenskomster om Tiendeafløsning og føler sig aldeles ikke overbevist ved Flertallets Henvisning til frivillige Salg af Jæstesteder til Selvejendom, idet dette Forhold formentlig kun tilhneladende har Berøringspunkter med det her foreliggende Forhold, hvortil kommer, at den større Del af slige Salg foregik i opadgaaende Tider, medens Tiderne nu maa antages at være nedadgaaende. Det frygter langt snarere for, at de Forsøg der uden Tvivl, om Flertallets Forslag ophøjes til Lov, mange Steder fra Tiendehybernes Side vil blive gjort for at naa til Overenskomst med Tiendeejerne, vil i de allerfleste Tilfælde føre til Skuffelser og til hyderligere at oppække bitre Følelser, hvilket Mindretallet mener, at man fremfor alt maa søge at undgaa. Mindretallet gaar nemlig ud fra, at den Støtte, der efter Flertallets For-

slag skal ydes af Statsklassen, er saa ringe at den ikke paa langt nær vil kunne udfylde den Forstel, Tiendens Værdi har efter Tiendeejernes og Tiendehybernes Anskuelser — Anskuelser, der hver fra sin Side maa anses i og for sig at kunne være lige berettigede.

Det mener derfor, at man ved Siden af at kræve et større Bidrag fra Statsklassens Side end Flertallets Forslag — hvortil man, idet man ganske tiltræder Flertallets Udvikling af den Uret, Staten har raft Haand til, ved at opretholde Tiendehylden for det mindre Landbrug, anser sig fuldt beføjet — bør opstille faste Regler, der kunne være antagelige baade fra Tiendeejernes og Tiendehybernes Standpunkt, og som ikke give den ene Part en Ret, uden at hjemle en tilsvarende Ret for den anden Part.

Den første Opgave ved at opstille saadanne Regler, maa da være at udfinde en Basis, hvorpaa en Kapitalisering af den aarlige Tiendehydelse kan finde Sted. Medens dette giver sig af sig selv i de forholdsvis saa Tilfælde, hvori Tienden svares som en fast Pengeafgift eller i de endnu langt færre Tilfælde, hvori den svares efter Middeltallet af 10 Aars Kapitelstakst — og hvorom Mindretallet forbeholder sig en Tilføjning til dets Vædringsforslag til § 2 — har Mindretallet ment, at man i det almindelige Tilfælde, hvor Tienden svares enten efter Kapitelstakst eller in natura, kun kan finde en til alle Sider retfærdig Løsning ved at hentytte som Grundlag den nu for Afgrøden af Aaret 1893 satte Kapitelstakst.

Det maa nemlig antages, at man ikke af Fortidens Kornpriser kan udfinde, hvilken Værdi Tienden nu eller i Fremtiden vil have. Det eneste, man af Fortidens Kornpriser vil kunne slutte, er, at da Kornpriserne i en lang Arrække have været i en jævn og temmelig uafbrudt Nedgang, taler Sandsynligheden nærmest for, at denne Nedgang ogsaa vil fortsættes i Fremtiden. En saadan Sandsynligheds slutning vilde det imidlertid — hvor nær den end kan ligge,